

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 15

Vydána dne 25. dubna 1961

Cena 60 haléřů

O B S A H :

33. Usnesení Národního shromáždění o schválení zákonných opatření předsednictva Národního shromáždění
 34. Vyhláška ministra spravedlnosti, kterou se mění rozsah přípustnosti exekuce na pracovní odměnu osob, na nichž se vykonává trest odnětí svobody
 35. Vyhláška ministra vnitra o služební přísaze příslušníků bezpečnostních sborů ministerstva vnitra
 36. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Rumunskou lidovou republikou
 37. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Maďarskou lidovou republikou o úpravě některých otázek státního občanství
-

33

U S N E S E N Í

Národního shromáždění

ze dne 18. dubna 1961

o schválení zákonných opatření předsednictva Národního shromáždění

Národní shromáždění Československé socialistické republiky schvaluje

zákonné opatření předsednictva Národního shromáždění ze dne 10. března 1961, č. 25 Sb., kterým se mění zákon č. 41/1953 Sb.,

zákonné opatření předsednictva Národního shromáždění ze dne 10. března 1961, č. 26 Sb., kterým se mění některá ustanovení zákona o volbách do Národního shromáždění a zákona o volbách do národních výborů.

Fierlinger v. r.

34

VYHLÁŠKA

ministra spravedlnosti

ze dne 18. dubna 1961,

**kteřou se mění rozsah přípustnosti exekuce na pracovní odměnu osob,
na nichž se vykonává trest odnětí svobody**

Ministr spravedlnosti stanoví v dohodě s ministrem vnitra podle § 530, odst. 4 občanského soudního řádu (ve znění uvedeném ve vyhlášce č. 70/1959 Sb.):

Čl. I

Vyhláška ministra spravedlnosti ze dne 19. září 1958, č. 149 Ú. l., o rozsahu přípustnosti exekuce na pracovní odměnu osob, na nichž se vykonává trest odnětí svobody, a chovanců výchoven dorostu, se mění takto:

§ 1 odst. 1 písm. c) zní:

„c) část kapesného, která při výplatě za měsíc zbývá po odečtení částky, jejíž výši určí v rozpětí od 30 Kčs do 120 Kčs náčelník útvaru nápravného zařízení přihlížející zejména k pracovnímu výkonu dlužníka.“

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. května 1961.

Ministr:

dr. Neuman v. r.

35

VYHLÁŠKA

ministra vnitra

ze dne 20. dubna 1961

o služební přísaze příslušníků bezpečnostních sborů ministerstva vnitra

Ministr vnitra stanoví podle § 6 zákona č. 286/1948 Sb., o národní bezpečnosti:

§ 1

Služební přísaha

[¹] Příslušníci bezpečnostních sborů ministerstva vnitra vykonávají při nastoupení služby tuto služební přísahu:

„Já, občan Československé socialistické republiky, přísahám věrnost své vlasti, presidentu, vládě a všemu pracujícímu lidu, vedenému Komunistickou stranou Československa.

Slíbují, že budu vždy statečným, čestným a ukázněným příslušníkem bezpečnostního sboru ministerstva vnitra, že budu zachovávat státní a služební tajemství a neustále zdokonalovat své politické a odborné vědomosti. Všechny úkoly uložené zákony, řády a rozkazy budu plnit důsledně a iniciativně. Přísně budu střežit socialistickou zákonost, chránit výsledky socialistického budování, životy a zdraví občanů, veřejný pořádek, majetek lidu a socialistické vymoženosti pracujících.

Přísahám, že budu vždy rozhodně bojovat proti nepřátelům své vlasti, nepřátelům Sovětského svazu i ostatních socialistických zemí.

Slíbují, že jsem připraven vynaložit všechny své schopnosti a nasadit i život v boji za zájmy Československé socialistické republiky, za vítězství míru a komunismu.

Tak přísahám!“

[²] Služební přísaha se vykoná tak, že přísahající stvrdí předčítanou přísahu podáním ruky tomu, kdo přísahu přijímá.

[³] Po vykonání služební přísahy podepíše přísahající písemné znění přísahy, opatřené datem, kdy přísaha byla vykonána.

§ 2

Zrušovací ustanovení

Zrušuje se nařízení ministra vnitra č. 171/1949 Sb., jímž se vydávají předpisy o služební přísaze, o zkušební době, o propuštění v této době a o povolení k uzavírání sňatků příslušníků Sboru národní bezpečnosti.

§ 3

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Barák v. r.

36

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 8. dubna 1961

**o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Rumunskou lidovou republikou**

Dne 21. května 1960 byla v Bukurešti podepsána Konzulární úmluva mezi Československou republikou a Rumunskou lidovou republikou.

S Úmluvou vyslovilo Národní shromáždění souhlas dne 17. listopadu 1960 a prezident republiky ji ratifikoval dne 22. března 1961.

Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 24. března 1961.

Podle svého článku 22 Úmluva vstoupila v platnost dne 24. března 1961.

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

V z. dr. Gregor v. r.

KONZULÁRNÍ ÚMLUVA

mezi

Československou republikou a Rumunskou lidovou republikou

Prezident Československé republiky a Presidium Velkého národního shromáždění Rumunské lidové republiky vedeni snahou dále rozvíjet v souladu s přáním a zájmy lidu obou zemí vzájemné vztahy a všestrannou spolupráci, rozhodli se uzavřít tuto Úmluvu a jmenovali svými zmocněnci:

Prezident Československé republiky
dr. Ivana R o h a ě a - I í k i v a,
mimořádného a zplnomocněného velvyslance
Československé republiky v Rumunské lidové
republice

Presidium Velkého národního shromáždění
Rumunské lidové republiky

Aurela M ă l i n ă ș a n a,
náměstkyně ministra zahraničních věcí,

kteří se po vzájemném předložení svých plných mocí, jež byly shledány v náležitém pořádku a v předepsané formě, dohodli na tomto:

I. Zřízení konzulátů, vysílání a přijímání konzulů

Článek 1

1. Každá smluvní strana má právo zřizovat na území druhé smluvní strany generální konzuláty, konzuláty, vicekonzuláty a konzulární jednateleství (dále jen „konzuláty“) a vysílat generální konzuly, konzuly, vicekonzuly a konzulární jednatele (dále jen „konzulové“).

2. Smluvní strany se vzájemně dohodnou o sídlech konzulů a jejich konzulárních obvodech.

Článek 2

1. Před jmenováním konzula vysílající stát požádá stát přijímající o souhlas s jeho osobou.

2. Konzul zahájí svou činnost po předložení konzulárního patentu a po udělení exequaturu přijímajícím státem. Konzulární patent obsahuje jméno a příjmení konzula, jeho konzulární hodnost, místo jeho sídla a obvod jeho činnosti.

3. Po udělení exequaturu orgány přijímajícího státu učiní všechna nutná opatření, aby konzul mohl vykonávat svou služební činnost a požívat práv, výsad a výhod, které mu přiznává tato Úmluva a právní řád přijímajícího státu.

Článek 3

1. Činnost konzulů končí odvoláním nebo úmrtím.

2. V případě odvolání, nepřítomnosti, nemoci nebo úmrtí konzula dočasné vedení konzulátu přísluší jeho zástupci, jehož jméno bylo oznámeno příslušným úřadům přijímajícího státu.

3. Zástupce konzula požívá v době výkonu funkce konzula všech práv, výsad a výhod přiznaných touto Úmluvou konzulům.

Článek 4

1. Konzulové musí být občany vysílajícího státu.
2. Konzulům v jejich činnosti napomáhají:
 - a) odborní konzulární pracovníci, kteří musí být rovněž občany vysílajícího státu;
 - b) pomocné síly, za které se považují osoby, vykonávající administrativně-technické práce (tlumočník, překladatel, písařka, řidič, telefonistka, domovník a další osoby vykonávající obdobné práce).

II. Práva, výsady a výhody

Článek 5

Konzulové a odborní konzulární pracovníci nepodléhají ve své služební činnosti pravomoci orgánů přijímajícího státu.

Článek 6

1. Konzulové a odborní konzulární pracovníci jsou povinni na předvolání orgánů přijímajícího státu vydávat svědectví o věcech, které se netýkají jejich služební činnosti. Tato předvolání nesmí obsahovat donucovací opatření.

2. V případě, že konzulové nebo odborní konzulární pracovníci se nemohou dostavit před orgány přijímajícího státu ze služebních nebo jiných důvodů, může být výslech proveden na konzulátě nebo v jejich bytě.

Článek 7

1. Konzulární kanceláře, archívy a úřední korespondence včetně telegramů, telefonů a dálnopisů jsou nedotknutelné. Osobní věci a korespondence musí být uschovány odděleně. Konzulové mají právo používat šifry a diplomatické pošty.

2. Orgány přijímajícího státu nemohou ve služebních místnostech konzulátu, jakož i v bytech konzulů a odborných konzulárních pracovníků provádět donucovací opatření.

Článek 8

Konzulové mají právo umístít na budovách, v nichž jsou úřední místnosti konzulátu, znak vysílajícího státu a nápis s označením úřadu. Na uvedených budovách a na služebně používaných vozidlech mají právo vztyčovat vlajku vysílajícího státu.

Článek 9

1. Konzulové a odborní konzulární pracovníci jsou osvobozeni od všech osobních a věcných plnění na základě vzájemnosti. Toto osvobození se vztahuje i na nemovitosti používané jimi jako obytné nebo služební prostory.

2. Příjmy uvedených osob, které jim plynou z výkonu jejich služební činnosti, jsou osvobozeny od daní a poplatků.

3. Osvobození uvedená v odstavcích 1 a 2 tohoto článku se vztahují i na pomocné síly konzulátu, pokud jsou občany vysílajícího státu.

4. Nemovitosti vysílajícího státu, určené k umístění konzulátů a zaměstnanců konzulátu jsou osvobozeny od daní.

Článek 10

1. Konzulové požívají na základě vzájemnosti stejná celní osvobození, jaká přijímající stát poskytuje pracovníkům diplomatických zastupitelských úřadů.

2. Předměty určené pro úřední činnost konzulátu požívají plného celního osvobození.

Článek 11

Ustanovení článků 9 a 10 se vztahují též na manželky osob uvedených v jednotlivých člácích a na jejich nezletilé děti, žijící s nimi ve společné domácnosti, pokud jsou občany vysílajícího státu.

III. Pravomoc konzulů

Článek 12

Konzulové napomáhají ve svém konzulárním obvodu všestrannému rozvoji politických, hospodářských a kulturních styků obou zemí.

Článek 13

1. Konzulové mají právo hájit ve svém konzulárním obvodu práva a zájmy vysílajícího státu a rovněž jeho občanů a právnických osob.

2. Konzulové se mohou ve své služební činnosti obracet přímo na příslušné orgány a instituce v obvodu své působnosti a žádat je o pomoc při plnění svých úkolů.

Článek 14

1. Konzulové jsou oprávněni ve svém konzulárním obvodu učinit u soudů bez zvláštní plné moci opatření k hájení práv a zájmů občanů a právnických osob vysílajícího státu a zastupovat je před jinými orgány, jestliže jsou nepřítomni nebo z jiných důvodů nemohou včas chránit svá práva a zájmy.

2. Oprávnění konzulů podle odstavce 1 tohoto článku skončí, převezme-li konzulem zastupovaná osoba ochranu svých práv sama nebo jmenuje-li svého zmocněnce.

Článek 15

1. Konzulové mají právo vést evidenci občanů vysílajícího státu, zdržujících se trvale nebo dočasně v jejich obvodu. Předpisy přijímajícího státu o registraci cizích státních příslušníků zůstávají nedotčeny.

2. Konzulové mohou občanům vysílajícího státu vydávat cestovní doklady, prodlužovat a rozšiřovat jejich platnost, jakož i provádět potřebná doplnění a změny.

3. Konzulové mohou udělovat všechna víza vysílajícího státu.

Článek 16

Konzulové jsou oprávněni konat na konzulátě, ve vlastním bytě nebo v bytě občanů vysílajícího státu, jakož i na lodích nebo letadlech, které nesou vlajku nebo výsostně označení vysílajícího státu, následující úkony, pokud jsou dovoleny právními předpisy přijímajícího státu a pokud jejich obsah není v rozporu se společenským a hospodářským řádem obou smluvních stran:

- a) sepisovat nebo legalizovat prohlášení občanů vysílajícího státu;
- b) sepisovat, ověřovat a uschovávat závěti nebo jiné listiny o jednostranných právních úkonech občanů vysílajícího státu;
- c) sepisovat nebo ověřovat listiny o právních úkonech mezi občany vysílajícího státu; nemohou však sepisovat nebo ověřovat listiny o právních úkonech o zřízení, změně, zcizení nebo zrušení práv k nemovitostem, které jsou na území přijímajícího státu;
- d) sepisovat nebo ověřovat listiny o právních úkonech mezi občany vysílajícího státu a občany přijímajícího státu, pokud se tyto právní úkony týkají výlučně zájmů na území vysílajícího státu nebo záležitostí, k jejichž provedení má dojít na území vysílajícího státu;
- e) ověřovat podpisy občanů vysílajícího státu na písemnostech všeho druhu, ověřovat písemnosti pocházející od orgánů nebo úředních osob vysílajícího nebo přijímajícího státu a ověřovat jejich opisy, překlady a výpisy z nich;
- f) přijímat do úschovy peníze a cenné předměty občanů vysílajícího státu; příslušné právní předpisy přijímajícího státu zůstávají nedotčeny;
- g) jiné úkony k nimž jsou zmocněni vysílajícím státem.

Článek 17

Konzulem sepsané, legalizované a ověřené písemnosti, opisy, překlady a výpisy, které jsou uvedeny v článku 16, mají v přijímajícím státě takovou právní platnost a průkazní moc, jako písemnosti sepsané, přeložené, ověřené nebo legalizované příslušnými orgány a úředními osobami přijímajícího státu.

Článek 18

1. Před konzuly mohou být uzavírána manželství a také jimi registrována, jsou-li obě osoby uza-

vírající manželství občany vysílajícího státu. Uzavírání manželství a vydávání dokladů o tom se provádí v souhlase se zákony vysílajícího státu.

2. Konzulové mají právo registrovat podle předpisů vysílajícího státu narození a úmrtí občanů vysílajícího státu a vydávat o tom příslušná potvrzení.

3. Oprávnění konzulů uvedená v tomto článku se nedotýkají příslušných předpisů smluvních stran.

Článek 19

1. Konzulové mají právo, aby osobně nebo prostřednictvím svých zmocněnců poskytovali pomoc lodím, které plují pod vlajkou vysílajícího státu a které se nacházejí v přístavech jejich konzulárních obvodů.

2. Konzulové mohou vstupovat ve styk s posádkou lodí a cestujícími, mohou ověřovat lodní listiny a sepisovat listiny o nákladu, o účelu cesty, jakož i o mimořádných událostech na lodí. Konzulové poskytují pomoc velitelům lodí k udržení pořádku na lodí a na žádost konzula jsou příslušné orgány přijímajícího státu povinny poskytnout mu potřebnou pomoc.

3. V případě, že orgány přijímajícího státu hodlají provést donucovací opatření na obchodních lodích vysílajícího státu, nemohou tato opatření být provedena bez předběžného uvědomení konzula. Konzul má právo být přítomen při provádění těchto opatření. Toto právo se nevztahuje na přístavní, celní, pasovou a zdravotní kontrolu lodí, členů posádky a cestujících.

4. Při nehodách a ztroskotání lodí jedné ze smluvních stran příslušné orgány druhé smluvní strany okamžitě uvědomí konzula a sdělí mu, jaká opatření učinily. Rovněž poskytnou konzulovi nezbytnou pomoc při opatřeních, která činí v souvislosti s havárií lodí a přizvou jej k opatřením nutným ke zjištění příčin nehody nebo ztroskotání a k zajištění důkazů.

5. Při nehodách nebo poškození lodí vysílajícího státu mohou konzulové činit nebo dožadovat se opatření pro poskytnutí pomoci členům posádky a cestujícím a na ochranu nákladu a opravu lodí.

6. Konzulové mohou doprovázet velitele lodí k soudům a správním úřadům přijímajícího státu a napomáhat jim při sepsávání prohlášení.

Článek 20

Ustanovení článku 19 této Úmluvy je nutno přiměřeně použít též na letadla.

IV. Závěrečná ustanovení

Článek 21

Ustanovení této úmluvy o právech a povinnostech konzulů budou stejně uplatňována ve vzta-

bu k pracovníkům diplomatických zastupitelských úřadů pověřených vykonáváním konzulské funkce. Tím nejsou dotčeny diplomatické výsady a imunity těchto pracovníků diplomatických zastupitelských úřadů.

Článek 22

Tato Úmluva bude ratifikována. Nabude účinnosti dnem výměny ratifikačních listin, která bude provedena v Praze.

Z plné moci presidenta
Československé republiky

dr. Rohač v. r.

Článek 23

Tato Úmluva se uzavírá na dobu pěti let. Zůstane v platnosti vždy dalších pět let, neprojeví-li jedna ze smluvních stran písemně šest měsíců před uplynutím právě probíhajícího období své přání Úmluvu vypovědět.

Sepsáno v Bukurešti dne 21. května 1960 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a rumunském, při čemž obě znění mají stejnou platnost.

Z plné moci presidia
Velkého národního shromáždění
Rumunské lidové republiky

A. Mălnășanu v. r.

37

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 8. dubna 1961

**o Úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Maďarskou lidovou republikou
o úpravě některých otázek státního občanství**

Dne 4. listopadu 1960 byla v Praze podepsána Úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Maďarskou lidovou republikou o úpravě některých otázek státního občanství.

President republiky Úmluvu ratifikoval dne 31.

prosince 1960 a ratifikační listiny byly vyměněny v Budapešti dne 17. února 1961.

Podle svého článku 10 Úmluva vstoupila v platnost dne 19. března 1961.

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

V z. dr. Gregor v. r.

ÚMLUVA

mezi

**Československou socialistickou republikou a Maďarskou lidovou republikou
o úpravě některých otázek státního občanství**

President Československé socialistické republiky a Presidiální rada Maďarské lidové republiky,

majíce na zřeteli, že se vyskytuje určitý počet osob, které obě Smluvní strany podle svého zákonodárství považují za své občany,

vedení přáním, aby případy dvojího státního občanství byly odstraněny tím způsobem, že si dotčené osoby zvolí státní občanství jedné z obou Smluvních stran na základě dobrovolnosti,

rozhodli se uzavřít tuto Úmluvu a jmenovali svými zmocněnci:

president Československé socialistické republiky

Václava Davida,
ministra zahraničních věcí

Československé socialistické republiky,

Presidiální rada Maďarské lidové republiky

Józsefa Marjai,
mimořádného a zplnomocněného velvysílance
Maďarské lidové republiky v Československé
socialistické republice,

kteří po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, se dohodli takto:

Článek 1

Osoby, které obě Smluvní strany považují na základě svého právního řádu za své občany, mohou se podle této Úmluvy rozhodnout, které státní občanství si hodlají podržet.

Článek 2

1. Osoby, na něž se tato Úmluva vztahuje, které žijí na území jedné ze Smluvních stran a chtějí si zvolit státní občanství druhé Smluvní strany, podají o tom písemné prohlášení zastupitelskému úřadu této druhé Smluvní strany.

2. Osoby, na něž se tato Úmluva vztahuje, které žijí na území třetího státu, podají prohlášení o zvolení státního občanství zastupitelskému úřadu státu, jehož státní občanství si chtějí zvolit.

3. Pro podání prohlášení o zvolení státního občanství se stanoví lhůta jednoho roku ode dne, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost.

Článek 3

1. K podání prohlášení podle článku 2 jsou oprávněny zletilé osoby.

2. Za zletilé osoby podle této Úmluvy se považují osoby, které dovršily 18. rok věku nebo i osoby mladší, pokud vstoupily v manželství.

Článek 4

1. Nezletilé děti následují ve státním občanství rodiče, mají-li oba rodiče podle této Úmluvy totéž státní občanství nebo žijí-li pouze jeden z rodičů.

2. Má-li nebo zvolí-li si jeden z rodičů státní občanství jedné Smluvní strany a druhý má nebo si zvolí státní občanství druhé Smluvní strany, státní občanství jejich nezletilých dětí, majících dvojí

státní občanství, určuje se dohodou rodičů, vyjádřenou jejich společným prohlášením učiněným ve lhůtě stanovené v článku 2. Nedojde-li k takové dohodě, děti podrží státní občanství Smluvní strany, na jejímž území mají trvalé bydliště v den uplynutí uvedené lhůty.

3. Nezletilé děti, mající dvojitý státní občanství, jejichž jeden z rodičů žije na území jedné a druhý na území druhé Smluvní strany nebo na území třetího státu, podrží státní občanství toho z rodičů, u něhož jsou ve výchově, jestliže mezi rodiči nedošlo k jiné dohodě.

4. Nezletilé děti, mající dvojitý státní občanství a žijící na území třetího státu, v případě, že o jejich státním občanství nedojde mezi rodiči k dohodě, podrží státní občanství Smluvní strany, na jejímž území měly trvalé bydliště před odjezdem za hranice. Narodilo-li se dítě na území třetího státu, rozhoduje trvalé bydliště rodičů před jejich odjezdem za hranice.

5. Nezletilé děti, jejichž rodiče zemřeli nebo jsou neznámého pobytu, podrží státní občanství Smluvní strany, na jejímž území žijí v den skončení lhůty uvedené v článku 2.

Článek 5

Smluvní strany si navzájem vymění nejpozději do šesti měsíců po uplynutí lhůty uvedené v článku 2 seznamy osob, jež si podle této Úmluvy zvolily jejich státní občanství.

Článek 6

1. Osoby, na něž se vztahuje tato Úmluva, budou považovány výhradně za státní občany té Smluvní strany, jejíž státní občanství si zvolily.

2. Zjistí-li Smluvní strana, které bylo prohlášení o volbě státního občanství podáno, že prohlášení není podle jejího právního řádu jejím státním občanem, je třeba mít za to, jako by prohlášení neučinil.

3. Osoby, které mají dvojitý státní občanství a během lhůty stanovené v článku 2 prohlášení o zvolení státního občanství nepodají, budou považovány výhradně za občany Smluvní strany, na jejímž území žijí.

4. Osoby s dvojitým státním občanstvím, žijící na území třetího státu, které nepodají prohlášení o zvolení státního občanství podle článku 2, bu-

dou považovány za občany Smluvní strany, na jejímž území měly před odjezdem za hranice trvalé bydliště.

Článek 7

Osoby, které budou žít na území jedné Smluvní strany poté, kdy si zvolily podle této Úmluvy státní občanství druhé Smluvní strany, budou v postavení cizinců.

Článek 8

1. V případech, kdy po uplynutí lhůty stanovené v článku 2 vznikne dvojitý státní občanství u dětí, rozhoduje o volbě státního občanství jedné ze Smluvních stran dohoda rodičů, oznámená příslušnému matrikáři (na území třetího státu zastupitelskému úřadu) jejich společným prohlášením do jednoho roku po narození dítěte.

2. Nedojde-li k takové dohodě, bude dítě státním občanem Smluvní strany, na jejímž území bude mít trvalé bydliště v den narození. Dítě, narozené na území třetího státu, bude mít státní občanství Smluvní strany, na jejímž území měli jeho rodiče před odjezdem za hranice trvalé bydliště.

3. Smluvní strany vyhotoví každoročně seznamy dětí, které budou státními občany druhé Smluvní strany podle odstavců 1 a 2. Seznamy za uplynulý rok si vymění vždy do konce prvního čtvrtletí roku následujícího.

Článek 9

Prohlášení o zvolení státního občanství podle této Úmluvy nepodléhá žádným poplatkům.

Článek 10

1. Smluvní strany se dohodly, že pro informaci dotčených osob bude tato Úmluva po nabytí platnosti uveřejněna v denním tisku.

2. Tato Úmluva bude ratifikována. Vstoupí v platnost třicátého dne po výměně ratifikačních listin. Výměna ratifikačních listin bude provedena v Budapešti.

Tato Úmluva byla sepsána ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a maďarském. Obě znění mají stejnou platnost.

Na důkaz toho zmocněnci Úmluvu podepsali a opatřili pečeti.

V Praze dne 4. listopadu 1960.

Za
Maďarskou lidovou
republiku

J. Marjai v. r.

Za
Československou socialistickou
republiku

V. David v. r.